

הנסיך המכושף

סיפר - דן לונגו. צייר - סבסטיאן ציונוצה

ביום שבו אמא נזפה בי כי לא צחצחתי שיניים, אייקו, חברתי הטובה ביותר, שאלה אותי האם לא כדאי שנתפוס לנו נסיך

מכושף. כי היא קראה בספר הישן שלה, זה בעל העטיפה הקרועה וכתמי קקאו על העמודים, איך ניתן למצוא אחד כזה. אייקו זה לא שם החיבה שלה אלא שמה האמתי. כמו שלי קוראים לינקה, כך לה קוראים אייקו, כי הוריה הגיעו מיפן. יתכן מאוד שביפנית "אייקו" פירושו לינקה ולכן אנו מבינות כל

כך טוב זו את זו.
"ואם נתפוס נסיך מכושף, מה נעשה בו?" שאלתי.
"אינני יודעת.. אולי נכניס אותו לקופסה ונצפה בו.."
"אבל מה ניתן לו לאכול?"
"ובכן, אם הוא לגמרי קטן נשקה אותו בחלב" אמרה.
"ואם הוא יגדל ניתן לו כרוב ממולא" הוספתי.
"מה זה כרוב ממולא" השתוממה אייקו.
"מה, אינך יודעת? אלה הגלילים הגדולים מעלי כרוב הממולאים באורז ובשר טחון."
"אא, עכשיו אני יודעת! זה סוג של סושי רומני מבשר חזיר.."
אמרה אייקו.
אחר כך קצת רבנו. רציתי, שהנסיך, והרי והוא יהיה מכושף, יעשה לנו את שיעורי הבית שנביא מבית הספר. ואייקו רצתה שנשאיר אותו בתוך הקופסה עד שיגדל, ואחר כך נתחתן אתו. והכי טוב אם נתפוס שני נסיכים מכושפים, אחד בשביל כל אחת מאתנו. ויחד לא יהיה להם גם משעמם כשלא נהיה בבית.

אולי עטלף שתעה וקיבל מכה מהחלון. את הדפיקה לא שמעתי יותר אבל לבי דפק חזק. משכתי את השמיכה מעל ראשי ואיחלתי לעצמי לא לשמוע יותר דבר.. כי זה באמת מפחיד. אני מודה בכך. ואין זו בושה לפחד ממבקר בלתי קרואי בלילה חשוך בקומה השמינית. כמעט וקראתי להורים שלי, שישנים בחדר הסמוך עם דלת פתוחה. אולי הייתי עושה זאת, אבל הייתי סקרנית והצצתי בעין אחת מתחת לשמיכה. ראיתי בחלון אור של פנס כיס וראשו של ילד, שמנסה לומר לי דבר מה. אבל לא שמעתי ולא כלום.

כשהסתכלתי טוב יותר הכרתי את אייקו, או לפחות מישהו שדומה לה מאוד. אזרתי את כל האומץ שלי והתקררתי לחלון. הדמות סימנה לי לפתוח את החלון. שערוטיה פרועות ועיניים נוצצות נראו כמו מפלצת דומה קצת לידידה שלי. אבל פיה נע ללא הפסקה, וזו יכלה בכל זאת להיות החברה שלי. ולא יכולתי להחליט האם זו היא או לאו. עם לב מקוץ כמו של פשפש שכבר שבוע לא אכל, פתחתי

שכחתי בכלל על ההצעה הזו, אבל אתמול בערב קרה משהו מאוד מיוחד. נשכבתי תחת השמיכה שלי כדי להסתכל על הירח ועל הכוכבים שמאירים על תקרה של החדר שלי. כשהשמיים בהירים אני יכולה לראות את הכוכבים טוב מאוד, כי אני גרה בקומה השמינית. אבל באותו הלילה השמיים היו מכוסים בעננים והחלונות היו כהים כאילו מרוחים בזפת. ופתאום שמעתי דפיקות בחלון. תחילה חשבתי שזה ענף עץ שהרוח הפנה אל החלון שלי, או

הפורח ועפנו כדי לחפש את הנסיך.
אייקו תכננה וכתבה הכל מראש. ביער, שאותו רק אנחנו
הכרנו, היינו צריכות למצוא קרפדה מכוערת ובין חצות וחצי
שעה אחרי חצות היינו צריכות לנשק לה. אחרי הנשיקה היא
תהפוך לנסיך יפהפה. כך היה כתוב בספר ולא פיקפקנו בכך.
ככל שהקרפדה מכוערת יותר, כך טוב יותר.

קשה היה לי ביער שלא לקשקוש בשיניים. היה חושך מוחלט
והענפים רעשו בקול אימים. ציפור פרשה את כנפיה בדיוק
מול הפנס שלנו וזרקה אותו כמטר מאתנו. למזלנו האור לא
כבה.
פתאום מצאנו צפרדע עם עיניים בולטות ועם פה גדול כמו
פלח של אבטיח, אבל בשביל אייקו היא לא הייתה עוד
מכוערת מספיק. הפכנו אותה עם מקל ואייקו לחשה "תראי, זו
אפילו לא קרפדה".
המשכנו לחפש.
בסוף מצאנו קרפדה שהייתה מספיק מכוערת לטעמנו. קפצנו
מרוב שמחה. הקרפדה הייתה גדולה ורחבה כמו אגס בשל

בסוף חריץ בחלון.
"האם זאת את, אייקו?" שאלתי בלחש.
"ומי זה יכול להיות? קיסר יפן? תני לי להיכנס כי עוד מעט
אגלוש למטה."
"ואם את איזו רוח לא טבעית?"
"אילו הייתי רוח, הייתי כבר מזמן טורפת אותך.. 'כשיגדל
נאכיל אותנו בכרוב ממולא'. זו ססמה מספקת?"
נתתי לה את החלוק שלה והיא נעלמה מהר בחדר
השירותים. שתינו באותו הגודל ולא יחשדו בה, אם מישהו
יפגוש אותה. באמת אבא פגש אותה, נזף ואמר שלא צריכה
לשתות כל כך הרבה תה בערב.
בינתיים נתנה לי לשמירה את הכדור הפורח המכושף, שעליו
ניתן לעוף רק בלילה.
אחרי שחזרה התלבשתי, החזקנו שתינו את חבל הכדור

"יפה, טוב מאוד, כך את מוצאת חן בעיניי" קראה לי אמא.
"אתה רואה כמה שנזיפה טובה מועילה שלבת שלנו?" היא
אמרה אחר כך לאבא.

שרק כרגע נדרס על ידי משאית. היא הייתה עיוורת בעין אחת ומכוסה בנקודות כתומות כמו ביצי הדגים המגעילות. הזמן היה חמש דקות אחרי חצות. ראשונה אייקו נישקה את הקרפדה. אבל שום סימני שינוי לא הופיעו והיא נתנה לי אותה. הסתכלתי בעין היחידה שלה ובלי היסוס נישקתי אותה במצח.

הזמן עבר לאט אך הנסיך לא הופיע. ויתרנו אחרי שהמתנו שעה שלמה וחזרנו הביתה.

בדרך הביתה התחלנו לריב. אייקו אמרה שכנראה השעון שלה מיהר ולכן לא פעלנו בזמן הנכון. אבל אני הייתי משוכנעת שנישקתי קרפדה מכוערת ומגעילה ולא צפרדע מכושפת. עד הבוקר חלמתי רק על המפלצת הזו וכל הזמן ניגבתי את הפה.

כשהתעוררתי רצתי מיד לצחצח שיניים. במשך רבע שעה צחצחתי שיניים והשתמשתי במחצית שפופרת המשחה.